

чаи. Помня как „хвърляха” бебетата на улицата и която излезе първа, и го намира, тя си знае, че това е да стане кръстница. Прибира си тя детето, после отиват майката, бабата, бащата, покланят се там, взимат детето, правят си ядене между тях” (ж., р.1962 г.) (Цит. по Просто начин на живот 2004: 50).

Циганите-християни *кръщават* детето на 40-ия ден, на половин година или на годината. Често се изчаква “хубав ден” - обикновено някой празник. Отиват в църква. Кръстницата е тази, която приготвя необходимите за църковния ритуал вещи. Родителите не присъстват, а стоят в къщи. След приключване на ритуала, кръстниците донасят детето при родителите му. Лингуарите го поставят на земята, вярвайки в нейната очистителна сила, откъдето вече кръстено го взема майката. Прави се гощавка в къщи или на поляната в палатка. Канят се много гости – роднини и близки на двата рода, съседи. Първо кръстницата, а след това и всички присъстващи даряват с дрехи, пари. При “тракийските” калайджии свекърът и свекървата дават златна пара.

При циганите мюсюлмани е престижно да направят “цяла сватба” - детето е облечено като малка булка или младоженец, канят се многобройни гости. В някои случаи кръщенето на момчетата става по време на *сюнета* (обрязването). Сюнетът се прави

„Малката булка”